

ропа; бѣше мѣжественъ и отличенъ защитникъ на подчиненитѣ колонии предъ метрополията — предъ Франца и предъ Испанія, честитъ посреѣдникъ на възстаналия народъ, и подирь Вашингтона той бѣ като основатель на господарственната независимостъ; най-подирь отъ какъ прави все добро презъ цѣли осѣмдесетъ и четири години, Франклинъ умрѣ, обиколенъ отъ уваженията на Стария и на Новия Свѣтъ, като мѣдрецъ, който распространи знаянето на законитѣ на вселенната, като великъ човѣкъ, който спомогна за освобождаването и за добруването на своята татковина. Чрезъ работитѣ си Франклинъ заслужи не само това дѣто цѣла Америка облѣче подирь него жалѣйка (трауръ), но и конституционното събрание въ Франца му направи сѣщитѣ почести. То са разбира бездруго че не е лесно на тѣзи които познаватъ добръ Франклина да го сравняватъ съ другито. Той е гений несравняемъ, неподражаемъ. Трѣба човѣкъ да получи отъ природата най-хубавитѣ дарби на духа, най-твърдитѣ качества на характера, та тогазъ да може да ръководи тѣзи между които са намѣрва, и да повлияе толкозъ много върху сѣдбината на своята страна. Франклинъ освѣнъ дѣто бѣше гениаленъ мѣжъ, но имаше при това и здраво мисляне; той бѣше добродѣтеленъ, а въ сѣщото време и добросѣвѣстенъ; той бѣше славенъ господарствененъ мѣжъ, но съ това наедно и преданъ гражданинъ. Чрезъ туй здраво мисляне, чрезъ тѣзи честностъ и чрезъ тѣзи преданностъ, той може да поучи тѣзи, които прочитѣтъ негова животь, тѣ ще са пол-